

Κάλαντα και ψευτοπείσματα

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Παραμονή Χριστουγέννων ξημέρωσε. Ο

Σπύρος τεντώθηκε κι ενώ ήταν ακόμα στο κρεβάτι μια γνώριμη μυρωδιά του έσπασε τη μύτη. «Μελομακάρονα!» σκέφτηκε ενθουσιασμένος. Σίγουρα η μαμά είχε σηκωθεί πάλι αξημέρωτα για να φτιάξει αυτές τις χριστουγεννιάτικες λιχουδιές. Σηκώθηκε, έβαλε τις παντόφλες του και πλησίασε το παράθυρο. Κοίταξε έξω. Ο αέρας έπαιζε με τα γυμνά κλαδιά των δέντρων, οι περαστικοί κουβαλούσαν τα ψώνια για το χριστουγεννιάτικο τραπέζι και παρέες παιδιών πήγαιναν από σπίτι σε σπίτι, χτυπώντας τα κουδούνια, για να πουν τα κάλαντα. Ο Σπύρος όμως το είχε πάρει απόφαση. Φέτος δεν θα πήγαινε στην Ε΄ Δημοτικού. Όχι, δε θα πήγαινε. Όσο και η Κατερίνα. Επειδή

αυτή πήγαινε ακόμα στην Γ΄ τάξη και ήθελε να

πουν και φέτος τα κάλαντα μαζί, θα έπρεπε σώνει και καλά να της κάνει το χατίρι;

Εκείνη τη στιγμή χτύπησε το κουδούνι. Την πόρτα άνοιξε η μαμά. «Να τα πούμε;» ακούστηκαν 3-4 παιδικές φωνές οι οποίες άρχισαν ενθουσιασμένες το τραγούδι χωρίς να περιμένουν απάντηση από την νοικοκυρά:

%kalanta_porta%

*Για σένα κόρη όμορφη ήρθαμε να τα πούμε,
και τα καλά Χριστούγεννα για να σου ευχηθούμε.
Φέρτε μας κρασί να πιούμε και του χρόνου να σας πούμε,
και του χρόνου να σας πούμε φέρτε μας κρασί να πιούμε.*

*Αν έχεις κόρη όμορφη βάλε τη στο ζεμπίλι,
και κρέμασε την αψηλά να μην τη φαν οι ψύλλοι.*

Φέρτε μας κρασί να πιούμε...

«Μπράβο παιδιά, και του χρόνου. Τα είπατε πολύ ωραία τα κάλαντα της Ικαρίας», είπε η μαμά ψάχνοντας ταυτόχρονα τις τσέπες της, για να δώσει το κατιτίς της στη γιορτινή παρέα. Αφού τους χαιρέτισε, έκλεισε την πόρτα και κατευθύνθηκε προς την κουζίνα. Ο Σπύρος ήταν ήδη εκεί και έπαιρνε το πρωινό του. «Καλημέρα Σπυράκο μου! Δε θα το πιστέψεις! Τα πρώτα κάλαντα που άκουσα σήμερα ήταν... νησιώτικα!», αναφώνησε η μαμά λαχανιασμένη ελέγχοντας ταυτόχρονα τον φούρνο. «Ναι, βρε μαμά, το ξέρω. Ο Χρήστος και τα ξαδέλφια του μαστε συμμαθητές στο σχολείο»,

να; Καθόλου δεν τον

γνώρισα... Πάντως εγώ θυμάμαι

από το σχολείο...», άρχισε να μονολογεί η μαμά, «όταν λέγαμε όλη η τάξη μαζί τα βυζαντινά κάλαντα. Αυτά είναι, νομίζω, και τα πιο παλιά κάλαντα που ξέρουμε. Κάλαντα που έχουν καταγωγή από τα Κοτύωρα, μια πολύ παλιά ελληνική πόλη στον Πόντο, στη Μαύρη Θάλασσα:

«Άναρχος Θεός καταβέβηκεν, καί ἐν τῇ Παρθένῳ κατώκησεν. Ἐρουρεμ, ἐρουρεμ, ἐρου, ἐρου, ἐρουρεμ, Χαῖρε Δέσποινα!»

%kotyora_kalanta%

«Καλημέρα!» φώναξε η μικρή Κατερίνα που μπήκε στην κουζίνα φουριόζα και άρπαξε μια φρυγανιά. «Σπύρο, θα πάμε τελικά για κάλαντα, ε;», ρώτησε τον αδερφό της με μπουκωμένο στόμα. «Βρε Κατερίνα, χτες δεν τα λέγαμε; Δε θέλω να πάω φέτος για κάλαντα!»... ο Σπύρος ύψωσε λίγο τη φωνή του. Η Κατερίνα τον κοίταξε με ένα ναζιάρικο παραπονεμένο βλέμμα. «Πάντως», μπήκε στη μέση η μαμά, «ήρθαν το πρωί οι διπλανοί και σας έψαχναν για να πείτε τα κάλαντα παρέα. Παρόλο που και αυτοί πηγαίνουν Ε΄ Δημοτικού. Είπαν μάλιστα ότι θα πάνε να βρουν και την παρέα σας από το σχολείο μετά, για να πουν όλοι μαζί τα κάλαντα στην πλατεία! Κρίμα που δε θα πάτε κι εσείς μαζί τους!».

«Κατερίνα, τρέχα, ντύσου! Πρέπει να τους προλάβουμε!», είπε ο Σπύρος και έφυγε σφαίρα στο δωμάτιό του να ετοιμαστεί. Η μαμά έκλεισε το μάτι στην Κατερίνα κι εκείνη χαμογέλασε πονηρά. «Μαμά, μπορώ να τα πω τα κάλαντα πρώτα σε σένα για εξάσκηση, για να δω αν θυμάμαι τα λόγια;», και αμέσως η μικρή άρχισε να τραγουδάει τα πανελλήνια κάλαντα Χριστουγέννων.

%_kalanta_panellinia%

